

MISJONS-RØSTEN

Løssalg 30 øre.

LAND, LAND: HØR HERRENS ORD!

Nummer 1-2

Januar 1947.

19. årgang.

HJEM FRA INDIA

BREV FRA ASLAUG BRATÅS-MOEN



En skoleklasse.

Jeg kom hjem den 7. september. Reiste fra Bombay den 9. august med S.S. Scythia. Det var et troppeskip og vi var nærmere 2000 mennesker ombord, så det var veldig liten plass. Da vi reiste i Monsoon-tiden, hadde vi ganske stor sjø over det Arabiske hav, bølgene slo mot skipssiden så sjøsprøyten stod over det fjerde dekk.

I det Røde hav var det veldig varmt. Vi gikk ikke innom noen havn, hverken i Aden eller noe annet sted. Vi stanset i Zes, men vistnok bare for å ta inn vann og så fortsatte vi gjennom kanalen til Port Said. Her stanset vi også, men ingen av passasjerene fikk gå i land, bare de som skulle fra

borde. Flere passasjerer kom også ombord, de hadde kommet via Kairo fra Palestina. Fra Port Said gikk ferden gjennom Middelhavet, en speilblank sjø, de fem, seks dager vi reiste der. Vi gikk innom Gibraltar og en båt kom ut derfra med serum for en av passasjerene som skulle ha injeksjoner. Det ble nemlig oppdaget etter avreisen fra Bombay at hans hund hadde hydrophobia (hundegalskap), og denne passasjer måtte så få injeksjoner øyeblikkelig. Av den grund kom vi helt inn til Gibraltar og det var meget interessant å se den sterke festningen.

Derfra gikk vi direkte til

Liverpool, England, hvor vi ankom den 31. aug. Jeg kan aldri beskrive den kaos som hersket, når så mange passasjerer skal fraborde og skal finne sin bagasje. Og jeg kan forsikre at bagasjen ble ikke behandlet med silkehansker, hverken i Bombay eller Liverpool. Ja, det er et under at kuffertene henger sammen i det hele tatt, slik som de blir kastet rundt.

Reiste så derfra med toget den 1. september til Newcastle, hvor jeg stanset fra søndag til onsdag, da det ingen båt gikk til Norge før. Og derfra gikk turen til Bergen, via Stavanger og Haugesund, med S.S. Jupiter.

Gud var underbar god og hjalp igjennom på denne reisen. Det hadde vært svært vanskelig å få skipsleilighet, og for å gjøre det enda verre, så ble det en total post-streik over hele India, som varte i flere uker, og det var umulig å komme i forbindelse med banker og reisebyråer, så reisebyråene tok til å publisere navnene på de som skulle reise med de forskjellige båter, i avisene. Slik fikk jeg plutselig se mitt eget navn nederst på passasjer-listen med S.S. Scythia en dag, bare en uke før jeg skulle reise til Bombay. Jeg var alene også akkurat på det tidspunkt, da min medarbeider, miss Maria D'Nazareth hadde reist til Nepalgrensen med Hirabai. Så det ble veldig tra-

velt for meg, det skal være sikkert; men jeg ble ferdig med alt, og den 5. august forlot jeg Mahoba. Jeg måtte bytte tog i Jhansi, og her viste det seg at kontoristen på jernbanestasjonen i Mahoba hadde gjort en feilaktig forsendelse av bagasjen min, så de i Jhansi protesterte imot å sende den videre til Bombay med passasjertog. De ville sende det med godstog, og følgen ville da bli at bagasjen ikke ville være i Bombay før etter at jeg hadde forlatt India! Ja, det så ikke lyst ut, men Gud hjalp og enden på det ble at det ble ordnet og bagasjen kom til Bombay samtidig med meg.

I Bombay kjørte jeg rett til passkontoret for å få mitt britiske visum. De hadde ikke engang fått mitt brev om det. Poststreiken hadde sørget for det, og på 2 dager måtte jeg da søke å få de visum, som det ellers behøvdtes flere uker for å få ordnet. Men da den andre dagen var til ende, hadde jeg mitt visa for England i orden. Og slik var den ene vanskelighet etter den andre overvunnet ved Herrens hjelp.

Under reisen hadde vi mange beviser på Herrens bevaerende nåde. Det var passasjerer som var så skrekkelig uforsiktig med sigaretter, og enda det ble sendt ut advarsel over høyt-talerne på skipet, at passasjerene ikke måtte kaste brennende sigaretter overbord, så gjorde de det likevel med den følge at den sterke vind tok gnistene inn gjennom «koøynene» i skipssiden, og to ganger ble en bord-duk satt i brann. En gang, klokken 2 om natten, ble en køye satt i brann på den måte. Jeg tør ikke tenke på hva som ville ha hendt om det ikke hadde blitt oppdaget i tide. Så var det i Middelhavet, vi hadde hatt veldig tykk tåke hele

natten og sirenene ulte hele natten igjennom, men utpå dagen klarnet det av. Jeg hadde nettopp kommet opp fra midt dagen og så en hel del stirre mot et bestemt punkt. Jeg gikk over til skipssiden og der — en halv skipslengde fra oss fløt det en mine. Det var godt at vi ikke traff på den om natten i tåken. Så «Herrens øyne hviler over oss, gjennom dag og gjennom natt» som vi synger. I England var det forferdelig vanskelig å få hotell på grund av husnøden, men Gud hjalp meg også i dette. Det var et under at jeg fikk noe sted å bo de dagene, da alle hoteller er fulle og bestilte lang tid i forveien.

Bare det at jeg fikk reisepenger er et under. Det ble jo ingen reisepenger sendt meg fra Norge, men min bror Karl, som i så mange år har vært min trofaste støtte i arbeidet, sendte meg reisepenger (og litt til) og slik kunne jeg få komme hjem til Norge.

Siden jeg kom hjem har jeg ved flere anledninger fått tale misjonens sak her på stedet, og så snart som jeg kunne, reiste jeg til Trondheim for å hilse på vennene der og på min yngste sønn. Jeg stanset der bare noen få dager, da jeg skulle videre til Göteborg for å møte min bror Karl, som kom med «Drotningholm» fra U. S. A. den 28. oktober. Gud åpnet vei, så jeg innen 2 timers tid, hadde fått innreise-tillatelse til Sverige samt valuta. Ankom til Göteborg tidlig om morgenen 28. oktober og kjørte så direkte ned til havna med en gang, hvor jeg møtte min bror som jeg ikke har sett på 25 år. Vi kunne nok ha mange ting å tale sammen om etter så mange år, men det fikk vente, da et misjonsmøte var avertert og lokale leiet til samme aften. Vennene Belfra-

ge var oss til stor hjelp og oppmuntring. Min bror hadde med seg lysbildeapparat og 150 misjonsbilder fra arbeidet ute i India. Disse måtte da først fåes ut av tolden, og bildene gjennomgått, så det var en travel dag. Vennene i Göteborg tok meget godt imot oss, og det var kjært å møte så megen hjertelighet og forståelse og interesse. Derfra gikk reisen til Oslo, hvor vi stanset søndagen over, og overvar også De Frie Venners møte. Gud har noen på hvert sted som spreder lys på veien. I Oslo var det vennene Schrøder's som åpnet sitt hjem for oss, og der fandt vi så meget sandt «Kristi samfund» at vår glede ble fullkommen. Hvor dyrbart er ikke dette å møte venner i hvis hjerter Kristi kjærlighet har fått rom.

Fra Oslo gikk turen til Trondheim hvor vennene hadde arrangert velkomstmøte den samme aften. Dette var den første anledning vi hadde til å møte alle vennene samlet siden jeg kom hjem, og jeg behøver nok ikke si at jeg mangelgang har sett fram til den stund i alle disse år som ligger bak. Meget har hendt i de år, men Gud har vært den samme, en klippe, en festning, vår redder og bevarer.

Med sorg har jeg lest om alt det som foregår ute i India disse dager. Jeg hadde ikke anelse om at det skulle bryte løs med uroligheter så snart og i en slik grad. Når jeg ser på India så er det som å se en sjel i kamp med seg selv. *Kristus er utenfor*, men sjelen forsøker å vinne fram ved å kjempe innbyrdes, istedetfor å overgi seg til Ham som sa: «Min fred gir jeg eder». Må Gud styrke og hjelpe og oppholde med kraftens Ånd alle de indiske kristne i denne tid, og også misjonære

På reise til Afrika.

Kjære misjonsvenner!

«Hor datter, og giv akt
og bøy ditt øre, og glem ditt
og bøy din faders hus, og
la Kongen ha sin lyst i din
skjønnhet, for han er din
Herre, og du skal falle ned
for ham!» (Salm. 45, 11-12).

Når jeg nå nettopp har sagt
farvel til Norge, for å gå til
det land Herren har kalt meg
til, føler jeg en inderlig trang
etter å sende en hilsen og takk
tilbake til alle mine trofaste
venner. Først en spesiell hilsen
og takk til mine kjære venner
i forsamlingen i Ledålsgt., Sta-
vanger, hvor jeg har hatt mitt
indelige hjem. Hjertelig takk
for de siste avskjedens dage.
Takk for de festlige tilstelning-
er dere gjorde, og takk for
det siste samvær på stasjonen.
Hvor jeg kjente Gud ga meg
en ekstra styrke for anlednin-

gen. Jeg kan når som helst se
de vinkende hender, mens san-
gen lød:

«Gå avsted med mitt bud,
gå avsted, inntil tidenes slutt
er jeg med.»

Denne stund og likeens hånds-
påleggelsen med bønn på fes-
ten, er to hellige stunder jeg
ikke glemmer. Gud velsigne
dere alle, og la velsignelsens
regnstrømme flyte i forsamlin-
gen.

Så en takk til alle venneflo-
kene jeg har fått lov å besøke
dette året. Tror jeg har vært
hos de fleste vennene mellom
Bergen og Stavanger, likeens
fra Stavanger rundt hele Sør-
landet til Fevik, og også noen
få steder på Østlandet. Takk
for samfunnet vi har fått dele,
og takk for all gjestfrihet jeg
har møtt i hjemmene hvor jeg
har bodd. Jeg minnes dere al-

tellingene, og lære dem å be til
Jesus, lærte dem videre å syn-
ge om Ham. Det gjorde meg
ondt å måtte legge ned dette
arbeid da jeg reiste, når en
har forsøkt i årevis å innpren-
te sannhetens ord i små bar-
nehjarter, så er det ondt å
rive seg løs fra dem. Det er
meget vanskelig å samle dem
i grunnen, ofte vil ikke for-
eldrene gi dem lov å gå. Bar-
na selv har aldri vært under
disiplin før, så det er det før-
ste de må lære. Håper at det
Frelsens Budskap som har blitt
fortalt dem, igjen og igjen vil
lyde i deres hjerter etter at
jeg har reist. 20 små barne-
sjeler er verdt mer enn 20 gan-
ger «den hele verden»s guld
og glans. Jesus døde også for
å frelse disse.

Søsterhilsen

Aslaug Moen Brataas.

le. Vi kjenner vi er knyttet
sammen med Andens bånd, og
så strider vi sammen for den
tro som er overgitt de hellige,
og for hans rikssak på jord.
La han finne oss tro og i virk-
somhet når han kommer.

De siste ukene i Norge med
all avskjeden har fremkalt
mange sår på grund av bånd
som måtte slites, men jeg kjen-
ner Herren leger alle sår etter-
hvert, og han fører meg fram
i fred. Ordet i Salm. 23 følger
meg: «Du er med meg, din
kjepp og din stav de trøster
meg.» Han blir, når alle andre
må gå. Så vender jeg mitt åsyn
mot Afrika, og haster å ta fatt
på arbeid som venter der.

Med denne freden i hjertet
går det også an å holde jul i
sjøen, blant bare fremmede.
Tross omgivelsene og alle nye
forhold, må jeg si at Freds-
fyrsten fylte mitt hjerte med
takke og lov på juleaften, net-
opp fordi jeg har skuet Guds
frelse som han har beredt for
alle folk.» Men en ting så jeg
i år som aldri før: Det samme
gjentar seg som fordom: «Der
var ikke rom for ham i her-
berget». Er det rom for Jesus
i Norge i dag? Dette ble så al-
vorlig, syntes jeg, og vi må be
at han ennå engang vil besøke
oss.

Tidlig 1. juledags morgen
seilte vi inn på havna i Lissa-
bon. Den skinnende hvite byen
badet seg i solen, og mildt og
godt er her. Imorgen bærer det
avsted igjen, og så får vi nytt-
årsaften på Afrikas vestkyst.
Vi har hatt fint vær, men over
Biskaya var det mange av oss
som fant ut det var best å hol-
de sengen. Vi har det så godt
ombord, en meget fin båt og
alle er så hyggelige. Det er
mange engelske, så det er rike
anledninger å øve seg i språket.
Det jeg savner mest er de hel-
liges samfunn, da jeg er alene

15 år.

Den 22. november var det 15 år siden lokalet på Storsteinnes i Balsfjord ble innviet. Det er nesten utrolig at det er så mange år siden.

Når en tenker seg 15 år fram i tiden fra i dag, så synes det å være som en evighet, men ser en tilbake i tiden, er det som en drøm, så har tiden fløyet avsted.

Hvor jeg minnes den søndagen. — Været var strålende, og en mengde mennesker var samlet. Teksten var: «Og vi vil kjenne, jage etter å kjenne Herren. Som morgenrøden er hans oppgang viss». Teksten passet kanskje ikke for bedehusinnvielse, men det var ordet jeg hadde fått.

Det var da, som jeg formoder det alltid er ved den slags anledninger, man er optimistisk. Har deltatt i bedehusinnvielser to søndager på rad nettopp nå, og det har virkelig vært underbart. Vennene har vært lykkelige og glade, og sjele har søkt frelse.

Vi fikk ikke be med noen den søndagen «Betel» ble innvidd, heller ikke kan vi si, at det har vært stor vekkelse siden. Men det har da vært noen som er kommet over på Herrens side fram igjennom årene.

om å være Mesterens utsending.

Så takk for all forbønn og takk at dere fortsatt vil bære meg fram for nådens trone!

Hjertelig hilsen til alle med Luk. 2, 30—32.

M.S. «Torrens», Lissabon,
3. juledag 1946.

Eders utsending

Asbjørg Eie,

adr.: Edvaleni M.st. P. O. Hlatikulu, Swaziland, South Africa.

Dessverre inntraff det ting bare noen år etterpå, som vanskeliggjorde arbeidet både på «Betel» og dem som begynte ved siden av. Konkurransen er bra, men da må den være lojal. —

Imidlertid er jeg glad for at det spente forhold som har vært, og den onde mistanke som til tider har kommet til syne, er iferd med å forsvinne. Lykkes det Herren å få det bort, så skal kanskje både vi på «Betel» og våre naboer få oppleve, at: «som morgenrøden er hans oppgang viss».

Men det ble med «Betel» som med de fleste andre bedehus i landet under okkupasjonstiden. Fienden befolket det — og det ble veldig nedslitt og ødelagt. Nå har vi igjen fått det i stand, med en både prektig og trivelig liten leilighet til. Til sommeren får vi også elektrisk lys.

Hensikten med disse linjer er å opplyse for venner, som kjenner seg kalt til Nord Norge, at vi har en prektig liten leilighet på «Betel» på 2 rom og kjøkken. Så en liten familie eller 2 søstre som har godt vitnesbyrd, er hjertelig velkommen til oss. Noe utover fritt hus kan vi ikke love, eller binde oss til. Dog, litt kan det vel bli ellers også. Hovedsaken er, at det er Herren som kaller. — Vær så velkommen i Jesu navn. —

Storsteinnes i november.

Henrik Eilertsen.

Ut til Swaziland

med evangeliet som er en Guds kraft til frelse for hver den som tror.

Søster Asbjørg Eie som har vært og besøkt venneflokkene på enkelte steder, reiste lørdag 14—12—46 fra Oslo, og vil nå sitt bestemmelsessted først i det nye år. La oss være med å

bære henne og arbeidet der ute fram for nådens trone i bønn. Og la oss når Herren minner om det støtte henne med midler, ettersom Herren gir nåde dertil.

Jeg vil anbefale henne på det varmeste som en varm, brennende sjel for Herrens sak og for misjonen i særdeleshet.

Mary Ottesen,

Nedre, Stokka, Stayanger.
(Kasserer).

Hjem fra Kina

Misjonær, Sirene Løland kom til Kina første gang 1921 i forbindelse med et amerikansk misjonsselskap. Etter endt språkstudier ble hun ansatt som oversøster ved et av misjonens større hospitaler. Da hun hadde arbeidet der en tid, forstod hun at flere av prestene var preget av verdslighet og liberalisme. Det ble vanskelig for henne å arbeide under slike forhold og Herren talte til henne flere ganger om å gå ut. Etter mye kamp og bønn, forlot hun dette sted og gikk ut i tro til Gud.

Hun var hjemme i 1939 og var sammen med oss i forsamlingen i «Logen», Moss. Det var så herlig å høre hennes friske vitnesbyrd.

Hun reiste tilbake til Kina i 1940 og har for det meste oppholdt seg i Shanghai, hvor hun har vært til stor velsignelse for både høy og lav. Mange sjeler er blitt frelst og syke helbredet. Siden hun reiste ut har hun ikke fått noen hjelp hverken hjemmefra eller fra Amerika, men Herren har holdt henne oppe. Hun trenger høylyst til å få hvile og tenker seg reise hjem igjen til våren. Jeg vil derfor gjennom bladet her stille til vennene rundt om kring å hjelpe med penger til hennes hjemreise.

Beløpet kan sendes til ut

Lørdag 23
hustru og je
ta i bryllupp
Iversen og
Verdal. Det b
signet høyt
for vårt kj
gjestene. All
paret møtt m
komsthilsen!

Middagsbo
og vi, samme
nød disse gav
ser fra Herre

Da vi satt
kede bord te
himmelske bry
ønsket under
mine måtte sa
var en alvorli

Etter måltid
Elste sønn til
sef Iversen,
evangeliet, var
Sverige. Han
å lese et vers
merket om di
som i sin vand
Gud og hans
Erik Lunde l
sang av Salo

En klar og gr
fra Herrens d
oss, som vi m
nemlighet. Da
merket de m
ekteskap i vår
hvorfor? Etter
net O. K. og sa
menn har fått
ben» — og ma
fått en gal sid
er det verk og
ekteskap livet
misse på skils
av et slikt ek
dens ånd bring

dertegnede som
serer. Beløpet
for i bladet.

Joh. M
Klostergt.

Bryllup.

Lørdag 23. nov. hadde min hustru og jeg den glede å delta i brylluppet til redaktør G. Iversen og Astrid Johnsen fra Verdal. Det ble en stor, rik vel-signet høytidsdag fra Herren for vårt kjære brudepar og gjestene. Alle ble av brudeparet møtt med en hjertelig velkomsthilsen!

Middagsbordet var dekket og vi, sammen med brudeparet nød disse gaver med takksigelse fra Herren.

Da vi satt ved dette veldekkede bord tenkte jeg på det himmelske bryllupsbord — og ønsket under tårer, at ingen av mine måtte savnes der —! Det var en alvorlig stund for meg.

Etter måltidet var det møte. Elste sønn til brudgommen, Josef Iversen, som reiser med evangeliet, var hjemkommet fra Sverige. Han åpnet festen med å lese et vers i Hebr. 11 og anmerket om disse trohetshelter, som i sin vandring var tro mot Gud og hans nådes ord. Br. Erik Lunde leste opp en fest-sang av Salomo. (Salm 127). En klar og grei anmerkelse ut fra Herrens ord serverte han oss, som vi mottok med takk-nemlighet. Da broder Lunde anmerket de mange ulykkelige ekteskap i vår tid, og grunnen hvorfor? Etter denne tale vitnet O. K. og sa bl. a. at mange menn har fått et fremmed «ribben» — og mange kvinner har fått en gal side å bo i, derfor er det verk og lidelse i et slikt ekteskap livet gjennom. Skilsmisse på skilsmisse er følgene av et slikt ekteskap. Noe tidens ånd bringer med seg.

dertegnede som er hennes kasserer. Beløpet skal bli kvittert for i bladet.

Joh. Martinsen
Klostergt. 38, Moss.

Thv. Hansen fra S.borg grep ordet og leste 2. Kor. 11, 2: «Jeg har trolovet eder med en mann (Kristus) for å fremstille en ren jomfru (Menigheten) for Kristus». Klart fremholdt han tanken i det oppleste. Bl. a. anmerket han at de troende skulle rense seg selv, og fremla Guds ord for oss alle.

O. K. grep ordet igjen og fremholdt på hvilken måte et menneske kan rense seg selv. Så leste vi Salmen 1:1 og Es. 8:11 kap. 52:11 og 2. Tim. 2: 20—21. (Se også 1. Tess. 5:22). Disse bibelvers viser hvorledes et menneske skal rense seg, og holde seg ren — etter den første renselsen fra synd. 1. Joh. 1:9). Deretter — sier skriften: «Hold deg selv ren». Br. Mostad stod opp og leste Es. 52: 7 og anvendte dette vers på brudeparet som begge to forkynner Guds ord til folket. Et godt budskap fikk vi gjennom br. Mostad. En ekteskapstale ble også opplest av br. Josef Iversen som alle lyttet oppmerksom på. Brudgommen vitnet om sin Gud, og bruden takket sin Gud og frelser.

Ja, det var en åndens enhet og harmoni over hele samværet til de hellige menn og kvinner. Gud være evig takk!

Musikkvennene holdt trolig ved med sang og musikk fra begynnelsen til slutt.

Mange telegrammer og brever var kommet fra by og land med bibelske hilsener og lykønskninger til brudeparet. Alle hadde et godt ord til dem.

Josef Iversen leste opp telegrammene og Thv. Hansen leste opp bibelstedene. En fest-sang til brudeparet som var forfattet av brudgommens svingerinne Ågodt Iversen fra Arendal ble sunget ved bordet. En prolog ble også opplest.

Ja, til dette var meget å si, fra dette velsignede samvær, men nå avbryter vi med en kjær hilsen til brudeparet og de innbudte, samt alle de hel-lige som disse linjer når med 2 Kor. 13:13 og kap. 7:3, som lyder på svensk således:

«Jag säger ikke dette för att dömma eder, jag har ju redan sagt, att I haven et rum i vårt hjerta, så att vi skola både dö och leva med varandra.» Soli deo Gloria.

O. Karlsen, «Fredensborg».

Fra Rødnes i Senja.

Nå har vi da endelig hatt innvielse av bedehuset vårt. Vi hadde innvielse den 10. november og akkurat den søndagen kom vinteren for alvor. Det så ikke så rart ut med hensyn til fram møte, men også på det området ble vi beskjemmet. Det var fullt hus til alle møtene og en vekkende ånd rådet hele tiden.

På det siste møte var det en kvinne som reiste seg opp og ba om forbønn. Det var vist mange som gikk ut i vinterkvelden med et stikk i hjertet. Dersom denne ene sjel kunne bli bevart for himmelen var alt vårt strev og utlegg på huset betalt.

Her går mange søkende sjeler og vi er spendt på om Herren skal få gripe inn også i vinter.

Siden sist «Misjons-Røsten» kom ut, har en bror sydfra sendt oss tyve kroner. Må Gud lønne ham igjen.

Alle penger som er kommet inn er blitt brukt til husets innredning.

Jeg og en annen bror hadde tenkt å tatt en tur til ytre Senja, men i steden må jeg nok på sykehuset i Harstad. Også det vet Herren om.

T. Myhre.

MISJONS-RØSTEN

*Fritt, uavhengig organ
i misjonens tjeneste*

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.
Postgirokonto nr. 360 24.

Abonnementspris er: I løssalg 30 øre, kr. 2.50 for halvåret og kr. 5.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 7.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelse må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykk: I. K. M. Fredriksens
Eftf. Trykkeri A.s., Sarpsborg.

Bladets utgivelse

Under verdenskrigen var det ofte vanskelig å få bladet ut. Det var jo papirrasjon og innskrenkelser i utgivelsen av blader, både verdslige og kristelige. Vi så hen til krigens slutt og tenkte at da skulle slike vanskeligheter være slutt.

Desverre er det ikke gått som vi tenkte. I dag er det ikke direkte papirrasjonering slik som under krigen, men da landet trenger valuta og priser på papir innenlands ligger langt under det som kan eksporteres — etter hva det sies — er det ordnet med en såkalt innenlands kvote. Det vil si at trykkerier får sin kvote som noenlunde skal stemme med forbruket før krigen. Det er forøvrig fremdeles rasjonering av papir, og en papirgrosist sa ved en anledning at det er værre nå enn under krigen.

Trykkeriene vil jo tjene pen-

ger og ingen kan vente annet. De tar da selvfølgelig det arbeid som er best betalt og avisstrykk har jo alltid ligget under prisen på tilfeldig trykkarbeid. Dertil kommer mangel på arbeidskraft og materiell.

Da vi ble oppsakt i det trykkeri vi i flere år har trykt bladet, var det umulig å få noe annet trykkeri til å ta det. Alle var helt overlesset. Trykningen er dobbelt så dyr som årene før krigen og portoen er jo ca. 30 pst. dyrere.

Grunnen til at prisen er steget så meget er ikke bare den vanlige prisstigning som jo ikke er så høy, men da vi den gang ydet det trykkeri vi brukte endel tjenester ble det regnet bladet tilgode og vi hadde en uforholdsmessig lav trykningspris.

Enhver forstår at det vil være umulig å dekke disse merutgifter med det pålegget vi har fått på abonnentprisen. Hele pålegget er kr. 1.— pr. årsabonnet. Når vi allikevel kan avslutte året 1946 med balanse i regnskapet, skyldes det at opplaget er steget og omkostningene skåret ned overalt hvor vi kan. Vi har jo heller ikke fått utgitt det antall nr. vi skulle i fjor. Vi kan allikevel avslutte året uten å stå i gjeld til noen. Dette må vi prise Gud for.

Det er oppmuntrende å se at gamle trofaste abonnenter fremdeles sender sin kontingent. Det er ikke få som nå — 13. januar — har sendt sin årskontingent. Hjertelig takk!

Vi har også fått klager over uregelmessig utgivelse og beskjed om at hvis det ikke blir bedre vil de si opp bladet. Det er det jo ikke noe å undres over. Men som vi her har forklart har det vært umulig å oppfylle de mål vi mente å kunne gjøre. Om det i framtiden lar seg gjøre å nå de mål

vi har satt oss er umulig å si i dag. Vi skal gjøre hva vi kan.

Dere kan hjelpe oss ved å ta en del blader til løssalg eller tegne abonnenter. En gave til bladet er også effektiv misjonsstøtte. Bladet er intet privat foretagende, men misjonens eiendom.

Fra feltet.

Fred i Ham, Jesus alene!

«Alle Herrens stier er mis-
kundhet og trofasthet mot
dem som holder Hans pakt
og hans vitnesbyrd.»

(Salm. 25, 10.)

Bare disse linjer som en hilsen her fra sørlandet. Har virket en tid på Vestlandet ved Karmøy og Mosterhavn hvor det som regel er åpent for Guds ord og Herrens vitner. Har likeså besøkt følgende steder: Egerøy, Heskestad og Sirnes. For tiden er jeg i Svennevig og Spangereid hvor jeg stanser et par søndager med møter i uken. Her er det åpent og godt så en kjenner seg hjemme. Det samme kan sies om alle steder jeg har besøkt. Herren velsigne alle som tar i mot Herrens vitner. Lønningen venter etter troskapen.

Herfra reiser jeg — om Gud vil — til Kristiansand og videre om Arendal siste uken før jul, og så hjem en tur til mine kjære til jul. Kan også gjennom dette år som snart ligger bak, si: «Så har jeg da fått hjelp fra Gud og står til denne dag.»

Gud er trofast, om alle andre skulle svikte. Gud være takk!

Hjertelig hilsen til alle jeg har besøkt i det svundne år med takk for alt i Jesu navn.

Deres i Ham

Julius Sørensen,
Teie post, pr. Tønsberg.

35 års jubileet i Arendal.



Interior av Betania.

Menigheten i «Betania», Arendal, feiret 35 års jubileum lørdag og søndag 16. og 17. november.

Det var enestående tilslutning og lokalet ble alt for litet. Tilreisende venner fra Kristiansand, Lillesand, Grimstad og fra stedene omkring Arendal sammen med tilreisende fra lenger bortliggende steder, hadde møtt fram.

Av predikanter var Kleppe, Hedin, Bernhard Nilsen, Lita Killi møtt og talte Guds ord, sammen med representanter fra andre forsamlinger i byen og mange venner.

Vi bringer her et meget forkortet utdrag av et skrift broder Halvor Blom Bakke har utgitt i anledning jubileet.

Menigheten i Betania som ble stiftet 9. oktober 1911 er en frukt av den vekkelse som gikk over vårt land i årene 1906—1907 og utover.

Det var dengang en sterk lengsel hos flere av de troende innen de forskjellige menigheter etter et dypere åndelig liv med Gud.

Etterat man hadde hørt om

de underbare tider med vekkelse som man hadde opplevet i Wales ved Evan Roberts forkynnelse og senere om den store åndsutgytelse og vekkelse som fant sted i Los Angeles, hvor Gud også hadde møtt broder pastor Barratt — ble lengselen sterkere og møtene mer inntrengende bønnemøter om å få de samme opplevelser her.

Baptistenes bibelske lære om troendes dåp hadde mer og mer fått inngang, og den friere evangeliske forkynnelse ved broder E. A. Nordquelle om et rent hjerte med seier over synden og et hellig liv. Det ble da heller ikke lenge før denne store herlige vekkelse også brøt igjennom i Arendal — en vekkelse som skulle få en slik uvurderlig betydning for mange i byen og distriktene.

Det kunne skrives bind på bind om denne vekkelses forløp i Arendal — om møter med sjeles frelse — om troende som ble døpt og ånds døpt — om nådegavens meddelelse og benyttelse — om tungetale og tyding — om profetiske budskap som man senere så oppfylt — om sykes helbredelse

m. m., men dette er det ikke anledning å komme inn på nå.

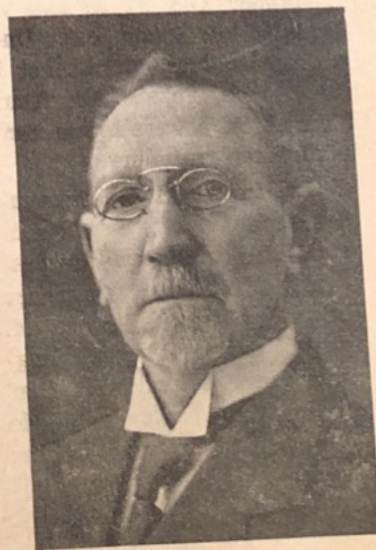
Imidlertid brøt vekkelsen ut i Arendal i Frelsesarméens lokale og Baptistlokalet (Kapellet) samtidig.

I Frelsesarméen hadde Gud spesielt møtt broder Johs. Hedin som nå står som forstander for de frie venner i Møllergaten i Oslo. I Baptistlokalet møtte Gud flere venner hvor pastor A. Milde stod som forstander og hvor vekkelsen etterhvert fikk sitt sete og sentrum i flere år framover.

Fra denne tid bør vel enkelte navn som Gud særskilt brukte i ledelsen og hvis ihukommelse er til velsignelse, nevnes, nemlig pastor Milde og M. Blom Bakke.

I 1911 ble det imidlertid dessverre endel uoverensstemmelse innen ledelsen i Baptistlokalet og denne ble årsak til, for fleres vedkommende brudd med baptistene.

En hel del gikk ut sammen med baptistenes daværende forstander, A. Tangen og M. Blom Bakke. Disse begynte egen virksomhet og dannet så «Menigheten av troende døpte» som ble — om man kan kalle det så — den virkelig første Pinsemenighet i Arendal.



M. Blom Bakke



Musikken i Betania.

Møtene begynte i Starkads lokale — det gamle losjelokale på Tyholmen som nå er revet, og straks brøt der igjen ut en ny vekklse hvor særskilt mange unge menn og kvinner ble frelst. Her ble det velsignede tider med store forsamlinger og hvor mange ble døpt i ånd og vann. Den første som ble døpt i den nye menigheten var broder Ole Fosse som vi fremdeles har iblant oss. Under menighetens virksomhet i dette lokale, vokste den fram til for en tid å være byens største disenterforsamling.

I den første tid av virksomheten hadde vi ofte besøk som var til stor velsignelse av pastor Sev. Larsen, forstander Nordquelle, forstander C. M. Seehuus, pastor Barratt, fengselsmisjonær Ingvaldsen, Olaf Andresen (alm. kalt den glade murer) og forstander Oscar Halvorsen.

Da menigheten begynte sin virksomhet ble det straks valgt eldste og menighetstjenere m.

m. (Forhandlingsprotokollen for denne tid er desverre kommet bort. Den protokol vi nå har begynner først i juni 1917). I den nye menigheten ble som forstander innsatt A. Tangen og som eldste M. Blom Bakke og Chr. Johannesen. Forstander A. Tangen stod i denne stilling kun et par år, og reiste så til Amerika. Broder M. Blom Bakke ble deretter innsatt som forstander og stod som sådan til 1917 da han flyttet til Oslo. I denne tid var det særskilt stor nåde over menigheten som var ledet i et sunt spor og vokste daglig ved Den Hellige Ånds hjelp.

Tidligere var Hans P. Hansen valgt til menighetens kasserer og Nils Blom Bakke til sekretær. Broder Hans P. Hansen stod uavbrutt som menighetens kasserer i 25 år og nedla i denne tid et oppofrende og godt arbeid for menigheten. Broder Nils Blom Bakke stod som sekretær i 23 år (til 1934) og førte en grei forhandlings-

protokoll, likesom han også var forstander for søndagsskolen i mange år.

Menigheten hadde i 6 år sitt tilhold i Starkads lokale — en velsignet tid med gleder, men også sorger som jo alltid vil følge den enkelte og et menighetsliv.

«Søndag 3. mars 1918 avholdtes etter brødsbrytelsen et møte av menigheten hvor en broder meddeler at han har håndgitt Avholdslokalet i Arendal for kr. 20.000,—. Enstemmig besluttet kjøp.»

Torsdag 7. mars er det atter møte hvor broderen meddeler at kjøpet er foretatt og at kjøpesummen skal utbetales ved skjøtets underskrift. Søndag 10. mars avholdtes menighetsmøte etter formiddagsmøtet hvor den samme broder redegjør for kjøpet, og hvor det blir besluttet å oppta offer og senere å legge ut liste i menigheten til tegning av bidrag.

Det innkam ved møte 10. mars i offer kr. 8.000,— i frivillige gaver. Senere ble liste utlagt i menigheten hvor det innkam flere tusen kroner. Den offervilje som ble vist ved denne anledning, var slik at man nesten kunne si «at ingen sa



Hans P. Hansen, menighetens kasserer gjennom 25 år.

om sitt eget» — og de va for Herra net «Beta I 1928 stor flokk te en ny og dann her. Det vi tenker da de v venner bl er dog oss i da det beste menighet deres pre Jeg vil forhold aller bes vårt forh nigheter godt.

Å nevr på menn tjent og nigheten for lang lønn av enhver g ham av

Men f eldste ha forstande Blom Ba og nå A

Som Lyngroth Gunderse og Lars

Jeg sy fra misj se i men

Den f Gud til hedninge stiftelse Hun arb India.

Samtie Skarsten var sos gått i ga de unge se kom s

om sitt eget at det var deres eget» — alle ville være med, og de var med av hjertet og for Herren. Lokalet fikk navnet «Betania».

I 1928 gikk så en ganske stor flokk ut fra oss og begynte en ny virksomhet i Arendal og dannet Filadelfiamenigheten her. Det er med sorg i hjertet vi tenker tilbake på denne tid da de virkelig åndsbeslektede venner ble delt i 2 flokker. Det er dog allikevel en glede for oss i dag å vite at det nå er det beste forhold mellom disse menigheter og at enkelte av deres predikanter besøker oss. Jeg vil gjerne tilføye at vårt forhold til baptistene er det aller beste og vi ønsker at vårt forhold til de øvrige menigheter i byen alltid må være godt.

Å nevne de forskjellige navn på menn og kvinner som har tjent og nedlagt arbeid i menigheten i disse 35 år vil føre for langt. Enhver vil få sin lønn av Gud — for hva godt enhver gjør, skal gjengjeldes ham av Herren.

Men forstandere og ledende eldste har vært følgende: Som forstandere: A. Tangen, M. Blom Bakke, Chr. Johannesen og nå Alf Thorstensen.

Som ledende eldste: J. O. Lyngroth, Axel Axelsen, Olav Gundersen, Gunder Gundersen og Lars Larsen.

Jeg synes jeg må berette litt fra misjonsarbeidets begynnelse i menigheten.

Den første som fikk kall fra Gud til å oppta arbeidet blant hedningene ved menighetens stiftelse var søster Skarsten. Hun arbeidet i begynnelsen for India.

Samtidig som søster fru Skarsten opptok dette arbeidet, var søster frk. Anna Hedin gått i gang med arbeidet blant de unge og for Finnmark. Disse kom sammen til bønn og ar-



Overst fra venstre: Oscar Larsen, Peder Olsen, Tomas Olsen, menighetstjenere. Nederst fra venstre: Charles Sandberg, menighetstjener, Alf Thorstensen, forst., Lars J. Larsen, eldste.

beid. De arbeidet ting som de senere solgte og midlene gikk til dette. En meget velsignelsesrik misjon.

En tid etter ble arbeidet for misjonær Støve i Afrika også tatt opp som en særskilt misjon, og i ledelsen for denne stod i flere år søster fru Ragnhild Andersen. Etter endel års forløp ble disse misjoner sammensluttet til en, mens søster fru Anna Dedekam — med menighetens samtykke — opptok arbeidet for Engstrøms i India. Denne ordning pågikk til 1928. Fra denne tid har det bare vært en misjon som har fordelt de innkomne midler.

For tiden har vi en ung gudfryktig og god broder i blant oss, nemlig Øistein Skårstad som en tid tilbake under Thorstensens virksomhet ble tillagt menigheten og som nå har fått kall fra Gud til å reise ut til Kina. Menigheten er takknemlig for å få lov til, i tro, å sende ham ut. Man vil spesielt samle seg om ham, men samtidig ikke glemme de øvrige misjonærer. Høsten er stor, arbeiderne få og tiden er kort. Traktat- og sykemisjonen er

også en velsignelsesrik virksomhet i blandt oss. La oss aldri glemme Jesu ord: Jeg var syk og I så til meg, o. s. v. Hans ord har sin fulle gyldighet i dag.

Siden oktober 1944 har vi, som tidligere nevnt, hatt fast forstander, nemlig broder Alf Torstensen fra Skien som sist stod som forstander i Mandal.

Gud har velsignet hans virksomhet idet flere er blitt frelst og døpt i denne tid, likesom andre fra andre menigheter har sluttet seg til slik at Betaniamenigheten — som den alminnelig kalles — er en menighet i vekst og fremgang. I den siste tid har man hatt den store glede å se mange av menighetens barn og også andre, bli frelst, døpt og lagt til menigheten — alt av nåde og til Guds ære.

M. h. t. menighetens økonomiske stilling må man si at den er god.

Et spørsmål som også vil bli tatt opp såsnart det økonomiske tillater det og anledning gis, er å få kjøpt et hus — et Betaniahjem — som kan benyttes til et hjem for de ube-

En ny negerprofet i U. S. A.

I U. S. A. dukker den ene falske profeten etter den andre opp. — I «Hämmets vän» skriver Gustaf Landmér om et besøk hos den nye negerprofeten i U. S. A. blant annet:

Da jeg var i byen en søndag ba jeg pastor Bengtson følge med meg og Bengtsons frue fulgte også med, og det var kanskje et held at hun det gjorde. Ved 10-tiden på kvelden bega vi oss i vei. Men da vi kom fram til deres lokale fikk vi vite at deres møte ikke skulle begynne før kl. 11 på kvelden. Vi gjorde en liten sving med bilen i negerdistriktet og var der i god tid. Vi ble anvist plasser langt framme i lokalet, som antakelig rommet 4—500 mennesker. En sympatisk neger stod opp og sa fra at de nå skulle begynne møtet. De skulle synges, men ingen sangbøker ble delt ut. Alle syntes å kunne sangene utenad. Det var mest gamle kjente sanger som var skrevet av så de passet her. I steden for at man sang om Kristus, sang

midlede gamle iblant oss, hvor de kan få sin lille leilighet med fritt lys og brennsel.

Og når vi så idag ser tilbake på hvordan Heren har ført og hjulpet oss fylles vi sikkert alle sammen med en inderlig takk til Gud som var med i de svundne år, men også i en inderlig bønn om at han vil være med i de dager som kommer inntil Jesu Kristi åpenbarelse — en bønn om hans nådige førelse — om sjelens frelse — hans folks fornyelse og kraft for oss alle til ydmykt å følge Frelseren.

Arendal i oktober 1946.

Halvor Blom Bakke.

man om profeten Jones. «Hvor han leder vil jeg følge,» sang de så hele lokalet ristet, og deres ansikter strålte av fryd. De sang om igjen samme refreng 15—20 ganger, og de hadde både Hammondorgel og piano til hjelp. Og syntes de ikke at det var fart nok og takt, så klemte de iveri med å trampe takten med føttene eller klappe med hendene.

Så skulle de ha «vitnesbyrd». En fortalte at han var blitt helbredet fra sin sykdom, da profeten svang sin kappe over ham. Men mest talte de om at de var blitt befridd fra slave-riet i andre kristne samfunn, og nå kommet med i denne «universale bevegelsen», hvor profeten Jones var lederen. Denne bevegelse går nå som en løpeild gjennom Amerikas svarte verden. Overalt dannes slike forsamlinger. Like før kl. 12 kom profeten. Alle reiste seg når han toget inn i lokalet. Han hadde «regjeringen» med seg, foruten hans hustru bestod den av seks mann med «statsministeren» i spissen. Man sang noen sangvers, hvor det gang på gang forekom disse ordene: «Bered vei for profeten. Så sang alle nasjonalsangen med hendene løftet mot stjernebaneret.

Profeten gikk opp på plattformen, hvor det var en høy trone, overtrukket med purpurfarget tøy og over tronen var det bygget en tronhimmel — akkurat som man ser at de gamle romere har hatt. Rundt tronen tok «regjeringen» plass med «statsministeren» på den ene siden og hustruen på den annen. Profeten var kledd i en fotsid kledning i vinrød farge og over skuldrene hang en kappe i mørkeblå fløyel. Den var foret med et slags snøhvitt tøy. Ved hans side sto en ung

neger med en vifte og forsøkte å holde profeten avkjølet i den trykkende heten. En annen tjener bød ham iskalde drikker av og til. Men ingen fikk komme ham nær ved tronen uten først å bøye seg til jorden, først mot profeten, så for hans hustru og sist for «statsministeren».

Det første profeten gjorde var å flytte på publikummet. En del av negrene var høytidskledde, mennene hadde smoking og kvinnene hadde slep og diadem. Særlig kvinnene var meget store og tykke. Her så jeg sikkert den tykkeste kvinne jeg noen gang har sett. Hun hadde sin egen stol som var gjort til henne på en fast plass. Profeten ville at alle høytidskledte damer skulle sitte lengst framme på den ene siden og mennene på den andre. De øvrige måtte flytte seg lenger ned i salen. Men vi satt der vi var blitt anvist plass, enda profeten skulte på oss.

En mann hilste forsamlingen velkommen og overga til «statsministeren» å introdusere profeten. «Statsministeren» bukket for profeten og hans hustru og trådte siden fram og holdt en tale om hva som hadde hendt i uken i deres rike. Han hadde meget nøyaktige opptegnelser. Noen var blitt helbredet ved berøring av profetens klær, andre hadde blitt overbevist om deres læres universale fremgang. Ordet universal forekom ofte i deres taler.

Før profeten begynte, sang de meget. Tre forskjellige negerkvinner sang to sanger hver. Alle negrer kan vist synge i Amerika. Derpå holdt profeten en tale. Han begynte med å fortelle at fru den og den hadde spandert blomstene som lokalet var pyntet med. Hun hadde gitt dem fordi hennes sønn som hadde vært pastor i

en annen forsamling nå skulle komme med dem ut i universal frihet.

Hele talen gikk ut på at Gud skulle befri negrene fra de gamle kirkers fangenskap og trelldom. Nå begynte ekstaten å bryte fram. Man ropte amen og halleluja så det runget i salen. Andre plystret som bifall. Det gjorde profeten selv. Og i blant slo pianisten akorder på sitt instrument også. — Når han hadde talt en times tid, begynte han å danse. Han hadde en meget vakker kropp og danse kunne han. Han begynte å danse oppe ved tronen. Etter en stund kastet han av seg kappen og dansen ble mer vill og så hoppet han ned til oss i salen. Han danset først aleine en stund, siden bød han opp den ene etter den andre av negerkvinnene og danset noen minutter med hver av dem. Når han bød opp den ualmindelig omfangsrike kvinnen, kunne ikke engang «statsministeren» holde seg helt alvorlig. Rett som det var kom det noe av en forklaring over dem. De løftet sine hender opp mot himmelen og talte uforståelige ord og av og til rykket det i deres legemer og de jublet av vill glede. De ble mer og mer beruset av denne atmosfære. Profeten selv hoppet opp på sin plattform. Hans vinrøde kledning var blitt svart av svette, og først nå syntes han å være ferdig til å predike. Klokken var 2.30 på morgenen.

Han begynte med å oppfordre alle til å si amen. Da vi nektet å si det, oppfordres alle til å si amen. Det ble nok dårlig hva oss tre hvite angikk. Da begynte de svarte omkring oss å nidstirre på oss. Vi fikk en siste sjanse, men ingen av oss sa amen til hva vi så og hørte. Takket være at fru Bengtson var med, gikk det

bra. Ellers er det ikke godt å vite hvordan det hadde gått. «Vi har respekt for den hvite kvinnen,» freste en neger ved siden av meg.

Nå kom taleren i riktig krigshumor. Han spurte hva de svarte hadde fått av de hvite. Men nå skulle de svarte befries. Moses hadde befridd Sems barn. Kristus hadde kommet for å befri Jafets barn. Nå hadde profeten Jones kommet for å lede Kams barn ut i frihet.

«Jødene feirer Moses' fødselsdag på høsten, de kristne feirer Jesu fødselsdag den 25. desember, og jeg fyller år den 24. november, og inntil dere får en bedre frelser, så kan dere feire min fødselsdag. Jeg skal inngå forbund med Gud og likesom Moses tok imot åpenbarelse fra Gud, slik skal jeg ta imot Guds sannheter og gi dere. Tror dere det?» spurte han. Folket svarte ja. Men da passet han på å oppfordre alle som trodde det, å stå opp. Vi nektet å reise oss, men da ble det nesten litt lynch-stemming omkring oss og vi anså det best å forlate lokalet. Klokken var jo alt 3.30 på morgenen. En neger fulgte oss helt ut til bilen vår og ville presse av oss en bekjennelse om at vi trodde på profeten deres.

Til bedehus i Breivikbotn.

Innkomet til reisning av «Betel», Breivikbotn:

Fra evangl. Leonh. Lyngmo privat kr. 50.—, fra venner kr. 23.—, tils. kr. 73.—. Fra Valborg og Helge Marhaug, Leiranger kr. 10.—.

Fra søsterringen Håskjold v. Johanne Ytrestøl, Volda S. kr. 50.—. Tidl. innkommet kr. 105.50. Tils. kr. 238.50.

Hjertelig takk til alle glade givere.

Nils Stien.

60 år.



Søndag 2. februar fyller evangelist Eugen Thoresen (millionæren) 60 år. Han er født i Bordeaux i Frankrike i 1887, men kom hit til Norge allerede i 8 års alderen. 2. oktober 1907 ble han frelst i den berømte Torvgaten 7, og 2. pinsedag 1909 ble han døpt av br. Nordquelle i Moss. Året etter begynte han å reise med evangeliet.

I alle disse 37 år har br. Thoresen fartet landet rundt og forkynt evangeliet til stor velsignelse for tusener og mange er vunnet for Herren ved broderens virke. Det ville bli en hel bok om vi skulle begynne å skrive om hans virke og mange originaliteter.

Herren vil fortsatt velsigne broderen og vi gratulerer og ønsker ham ennå en rik tid i evangeliet sammen med oss.

Menigheten i «Arken», Eidsvoll, arrangerer fest for ham og adressen for dagen blir «Arken», Eidsvoll.

S. T.

Gunhild Gundersen

Til misjonær Gunhild Gundersens hjemreise er ytterligere kommet inn.

En søster kr. 10.00. En søster kr. 5.00.

Hjertelig takk!

Broderligst

Gunder Gundersen,
Havstad, Arendal.

Pilegrimsferden.

Møtene i Skjeberg har vært ganske godt besøkt i hele november måned. Flere har vært synelig påvirket av Gud. Josef har hjulpet oss noen møter, ellers har Astrid og jeg deltatt der hele tiden. Vi har hatt møter to ganger i uken og annenhver mandag har de misjonsmøte. Møtene holdes hos Hans Bjercknes, Arne Martinsen og O. Karlsen. Et par møter har vi også hatt hos Anni Hansen. Ved trofast arbeid kan det bli en liten støvenneflokk der med tiden.

Lørdag 23. november inngikk jeg ekteskap med evangelist Astrid Johnsen fra Verdal og vi hadde en riktig god stund sammen med noen av våre næreste slektninger og noen få venner. Br. O. Karlsen har skrevet litt om det, så jeg skal ikke ta større plassen til det.

Lørdag 30. november var jeg på møte på Ise, hos Kristian Solli.

Søndag 1. desember deltok jeg på «Eben-Eser», Askim. Søkningen til møtene i Askim er vistnok ikke så overveldende store nettopp nå. Det var allikevel ikke det minste jeg har sett der. Møtet var riktig åpent og godt. Det var lett å tale Guds ord og mange vitnet om Gud. I bønnemøtet var det flere som priste Gud høylydt og talte i tunger.

Bodde hos Jakob Karlsen, sønn til evangelist Aimar Karlsen. Han har bygget seg nytt hus og allerede har flere predikanter fått sitt opphold der. Som ufrelst var han bokser og enda vitner premiene på bufe-

en om at han ikke var av dårligste slaget. Men da han ble frelst, ble boksehanskene lagt på hylden og hans lyst ble å trene i åndens skole. Nå strider han ikke lenger med kjedelige krefter, men ønsker å stille sitt legeme i åndens tjeneste. Gud velsigne ham og familien. De har hatt besøk av red. Alf Kasborg, Didrik Solli m. fl. i Askim.

Min hustru og jeg har deltatt i Skjeberg flere møter i desember og årets siste søndag var vi på «Salen» i Fredrikstad. Erik Lunde var der også. Han har virket der en del i vinter. E. Thoresen, Stålstrøm, Alfred Andreassen m. fl. har deltatt i Misjonshuset, Sarpsborg. Vil få ønske alle mine lesere et velsignet nyttår. Fred over Guds Israel.

G. I.

Et klokt svar.

En kvinne lå for døden, men var ikke frelst. Nettopp på den tid virket den kjente predikant Per Nordsletten på dette sted, og hennes pårørende sendte bud etter ham. «Å, hva skal jeg gjøre, Nordsletten?» spurte den syke da han kom inn i stuen. «Du skal gjøre det som Jesus ikke har gjort,» svarte han. «Men han gjorde jo alt,» sa den syke. «Ja, og nettopp derfor er det ingenting for deg å gjøre,» svarte Nordsletten. Dette trefende svar bevirket at hun fikk tro seg frelst av nåde for Jesu skyld.

Alle abonnentene,

også de som har sakt opp bladet fra nyttår, får dette nr.

Til Sigrid Steffensens utreise til Kongo.

Til Sigrid Steffensens utreise er innkommet følgende beløp:

Fra Moss v. J. Lind kr. 400.00, fra Misjonsutvalget v. Støve kr. 500.00, fra Stord v. Løkhammer kr. 240.00, fra Vårønn. Nestun v. fru Bakke kr. 222.89, fra Egerøyvennene v. D. Nilsen kr. 100.00, fra J. Wåde, Bergen kr. 50.00, fra en broder i forsamlingen kr. 20.00, fra en søster i forsamlingen kr. 30.00.

Hjertelig takk til alle givere for gavene.

Hilsen Salm. 112, 5 og 6.

Vi takker Gud for Sigrid, og ber om vennenes forbønn fremdeles, og hjelp med midler etter som Heren minner.

Alma Hansen,

Lars Hillesgt. 5, Bergen.
Kasserer.

Hudson Taylors etterfølger død.

Forhenværende leder av China Inland Mission, D. S. Hoste, er død, 85 år gammel.

Hoste var Hudson Taylors etterfølger og var en av «syvstjernen» fra Cambridge som reiste ut i året 1885. Disse syv, sammen med flere akademikere, var en frukt av Moodys og Sankeys vekkelsesmøter i Cambridge i året 1882. De syv menns utreise betydde et stort fremskritt for misjonen.

Moodys bibelinstitutt 60 år.

Moodys bibelinstitutt i Chicago er 60 år. Det ble nemlig grunnlagt av D. L. Moody i året 1886. Skolen har hatt 37 000 elever i denne tiden. 2 700 her reist ut som misjonærer til hedningene. Instituttet har 24 bygninger, hvor 3 000 elever undervises. Dets tidsskrift «Moody Monthly» går ut i 75 000 eksemplarer.